

Laat me los

‘Doe open!’ hoorden we de zware stem aan de andere kant van de deur roepen. Het was mijn vader die weer eens een slecht humeur had en met een dronken kop voor de deur stond te schreeuwen.

Mama zei tegen ons dat we ons snel moesten verstoppen in onze kamer. Met tranen in mijn ogen en een zwetend voorhoofd renden Nigel en ik naar onze kamer om ons te verschuilen. Met zwetende handen en een brok in de keel liep mijn moeder naar de voordeur. Ze opende de deur en rende zo snel mogelijk weg, maar het was al te laat.

Mijn vader greep haar bij haar pols en sloeg haar in haar buik. Mijn moeder begon te gillen van de van pijn. Ik wilde naar mijn moeder toe, maar dat mag ik van mijn moeder niet in dit soort situaties. In gedachten hoor ik het haar weer zeggen: *‘Als papa boos is, blijf je op je kamer tot ik je kom halen.’*

Door het sleutelgat van mijn kamerdeur hield ik mijn moeder goed in de gaten. Papa gooide haar op de grond en greep haar bij de keel. Hij drukte met zijn hand op haar keel, ze hapte naar adem, maar het lukte haar niet om zijn zware hand van haar keel te krijgen. Nigel rende uit onze kamer om mijn moeder te helpen. Hij probeerde mijn vaders handen van mijn moeders keel te trekken, maar mijn vader was te sterk. Hij sloeg mijn broer ruw van zich af.

Nigel rende naar de keuken. Een tel later kwam hij terug. Hij rende naar papa en stak een het schilmesje in zijn arm. Mijn vader begon te schreeuwen van de pijn en liet mijn moeders nek los. Mijn moeder stond op, greep Nigel en mij, en rende met ons uit huis. Ik hoorde mijn vader door het trappenhuis schreeuwen: ‘Jullie gaan boeten!’

Mijn moeder en Nigel pakten hun fiets uit het fietsenhok onder het flatgebouw. Ze tilde me op en zette me in het fietsstoeltje achter op haar fiets. Ik pas er al lang niet meer in, maar er is geen tijd om daar nu over te zeuren. Mama zei dat we niet om moesten kijken en dat we hard moesten fietsten. We zouden een wedstrijdje doen tot we de hoek om waren.

Op de fiets belde mijn moeder iemand, met wie wist ik niet. ‘Hallo, met Irma, kunnen we misschien even langskomen?’ hoorde ik haar zeggen. Haar stem klonk anders dan anders. ‘Top. Bedankt, tot straks.’

‘Wie was dat?’ vroeg ik.

‘Oma Truus,’ zei mijn moeder.

‘Wat is er dan met haar?’ vroeg ik.

‘Jullie gaan bij haar logeren,’ zei mijn moeder.

‘Maar mijn knuffel ligt nog thuis,’ zei Nigel.

‘Bij oma liggen al pyjama's en slaapspullen klaar,’ zei ze. ‘En die knuffel regelen we later.’

'En waar ga jij dan slapen?' vroeg ik.

'Ik slaap wel op mijn werk in het ziekenhuis,' zei mijn moeder en ze slikte een traan weg.

'We zijn er,' zei mijn moeder. Ze tilde me op en zette me op de grond.

Vol met energie rende ik naar de voordeur, klopte erop en riep: 'Oma, we zijn er!'

Een paar seconden later hoorde ik slome voetstappen naar de deur toe komen. Oma gluurde door het raampje in de deur en draaide het slot open. De deur ging open en oma spreidde haar armen.

'Oma!' riep ik met een enthousiaste stem terwijl ik haar een knuffel gaf. Ook Nigel kwam naar haar toe om een knuffel te geven.

'Hé, lieverds,' zei mijn oma met een blijde stem.

'Hallo, mam,' zei mijn moeder tegen oma en ze gaf haar een kus op de wang.

We liepen naar binnen. Nigel en ik moesten even boven op 'onze' kamers spelen en mama en oma bleven beneden.

Een paar uur later ging mijn moeder weg voor haar werk. Ze gaf me een kus en een knuffel. 'Zullen jullie lief zijn?' Ze draaide de deur achter zich op slot en fietste weg.

Na het avondeten mochten Nigel en ik nog even tv-kijken met wat chips en daarna moesten we slapen. Mijn oma kwam mijn kamer binnen en gaf me een kus op mijn voorhoofd.

'Slaap lekker,' zei ze.

'U ook,' zei ik tegen haar.

Ze deed de lamp uit en de deur dicht. Ik voelde mijn oogleden steeds zwaarder worden tot ik in slaap viel.

De volgende ochtend werd ik wakker van een heerlijke geur. Ik ging uit bed en liep naar beneden, de tafel was mooi gedekt en ik zag dat mijn oma in de keuken stond. 'Goedemorgen, oma,' zei ik met een opgewonden stem.

'Goedemorgen, lieverd, ik ben pannenkoeken aan het bakken,' zei oma. 'Ga maar alvast aan tafel zitten. Ik denk dat je broer zo ook komt,' zei ze.

Ik ging aan tafel zitten, terwijl oma een pannenkoek op mijn bord legde. Ook Nigel had de heerlijke geur geroken en kwam naar beneden. 'Hmm, lekker,' riep hij enthousiast en hij kwam naast me zitten.

'Hebben jullie lekker geslapen?' vroeg oma terwijl ze een grote stapel pannenkoeken op tafel zette.

'Ja,' zeiden Nigel en ik tegelijk.

‘Fijn,’ zei ze. ‘Wie wil er stroop?’

De rest van de dag hebben we bij oma gespeeld. We deden spelletjes tot in de avond. Meestal gingen we op tijd naar bed, maar vandaag hoefde dat van oma niet. Het was al acht uur geweest en we hoorden geklop op de deur. Oma liep naar de deur, gluurde weer door het raampje en deed open.

‘Hallo, mam,’ hoorde ik aan de andere kant van de deur en ik wist gelijk dat het mijn moeder was. Ik sprong van de bank af en rende naar de voordeur. Ik gaf mijn moeder een knuffel en ook Nigel kwam naar de voordeur. ‘Hallo, hoe was het bij oma?’ vroeg mijn moeder.

‘Heel erg leuk,’ zei ik met een blije stem.

We gaven oma een kus en een knuffel en we zeiden haar gedag. Nigel pakte zijn fiets en mijn moeder zette mij weer achter in het fietsstoeltje we deden de lampen aan en we fietsten weg. De straten waren donker en het regende een klein beetje. Er waren maar weinig mensen op straat.

‘Voordat we naar huis gaan, moeten we nog even langs de apotheek,’ zei mama.

We zetten onze fietsen in de stalling tegenover de apotheek aan de rand van het parkje. We staken de straat over en liepen naar de automaat aan de zijkant van de apotheek. Mijn moeder vulde de toegangscode en haar geboortedatum in, maar er gebeurde niets. Geërgerd probeerde mijn moeder het nog eens. Weer niets.

‘Morgen bel ik wel met de apotheek,’ hoorde ik mama mopperen.

Toen we weer op de fiets wilden stappen, blokkeerden vijf grote mannen ons pad. Twee mannen liepen op mij en Nigel af. Ze grepen ons stevig bij onze armen, zodat we niet weg konden gaan. Een van de mannen deed een plastic zak over mijn moeders hoofd, de andere twee grepen haar bij haar armen.

‘Laat me los!’ schreeuwde mijn moeder.

Nigel en ik schreeuwden, maar niemand leek ons te horen. Er kwam een man aan, misschien kan hij ons helpen. Hij had een zwarte hoodie aan met een grote capuchon waardoor je zijn gezicht niet kon zien. Het was papa! ‘Papa, help!’ riepen Nigel en ik.

Hij haalde een pistool uit zijn jaszak, hij richtte het op mijn moeders gezicht en zei met een zware stem: ‘Ik zei toch dat jullie ging boeten.’ En hij schoot...

Ingezonden door Adam, Bente, Errando, Evelien, Dylan, Fallon, Farkhonda, Femke, Janaica, Jasper, Jill, Kim, Kimo, Lieke, Mitch, Nike, Nikki, Nina, Sepp, Suze, Sven, Ties en Twan van Zone. College Enschede ENS2K3.